

PLAZA SUITE

(Plaza suite)

Komedie in drie bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Anty Westerling

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PLAZA SUITE – PLAZA SUITE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 1969 © by Nancy Enterprises, Inc

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Telefoon (03)3.66.44.00, E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

GAST UIT MAMARONECK

Personen:

Karen Nash
Sam Nash
Chasseur
Kelner
Jean McCormack

(Een suite in het Plaza Hotel, New York. De kamers liggen op de zevende verdieping met uitzicht op het park.

Het decor bestaat uit twee kamers. Rechts (van het toneel gezien) is de zitkamer, die goed is ingericht en met smaak gemeubileerd. Geheel rechts in de kamer zijn de deur naar de gang en de ramen die op het park uitzien. Er is een verbindingsdeur naar de slaapkamer, waar een groot tweepersoonsbed staat etc. en een deur naar de badkamer. In de kamer is bovendien een grote kleerkast.

Het is midden december, ongeveer vier uur in de middag. De deur gaat open; een chasseur komt de kamer binnen en draait het licht aan. Hij draagt een kleine weekendtas. Karen Nash komt achter hem aan de kamer binnen. Ze heeft een zes jaar oude nertsmantel aan, die aan modernisering toe is en draagt overschoenen. Onder haar bontjas draagt ze een duur pakje, dat het helaas beter "deed" op de mannequin die het showde, dan op Karen.

Karen is 48 jaar en maakt daar geen geheim van. C'est la vie. Ze is een sympathieke, gezellige vrouw, die zich nooit druk gemaakt heeft over haar gewicht of haar jaren. Ze heeft een muts van nertsbont op haar hoofd geplant. Ze heeft een doos bij zich van een bekend warenhuis en een klein bosje bloemen.

De chasseur sluit de half geopende ramen in de zitkamer, draait de lichten aan en zet de tas op het bagagerekje.

Karen kijkt de kamer rond, loopt naar de slaapkamer en legt haar pakjes op een stoel.

De jongen gaat naar de badkamer en doet daar het licht aan. Karen loopt hem na naar de badkamer. De jongen komt de badkamer uit en loopt de zitkamer door naar de gangdeur, die hij opent. Hij blijft even weifelend in de deuropening staan)

CHASSEUR: Anders nog iets van uw dienst?

KAREN: Wacht een ogenblikje - ik zou graag zeker weten, dat dit de goede kamer is. *(Ze loopt de kamer weer in)* Ik weet, dat dit Suite 719 is, maar is het altijd 719 geweest?

CHASSEUR: Ja dame. 719.

KAREN: Nee, je begrijpt me niet. Ik weet, dat ze in hotels de nummers soms veranderen. Dit zou dus 723 geweest kunnen zijn of 715. En het is heel belangrijk, dat ik 719 krijg. *(Ze gaat naar de slaapkamer, om de bloemen te halen)*

CHASSEUR: Ik ben hier twee jaar en 't is altijd 719 geweest.

KAREN: Want weet je dat van kamer 826 in het Savoy-Plaza Hotel?

CHASSEUR: Nee dame.

KAREN: *(gaat op de tafel achter het papier van de bloemen doen)* Niet? Nou, daar is in nr. 826 een beroemde moord gepleegd. En het jaar daarop was er brand en nog een jaar later hebben een man en zijn vrouw er zelfmoord gepleegd. Toen wilde geen mens meer in nummer 826. Ze hebben er maar een linnenkamer van gemaakt. Het is echt waar, er is geen 826 meer in de Savoy-Plaza.

CHASSEUR: D'r is ook geen Savoy-Plaza meer. Dat is twee jaar geleden afgebroken.

KAREN: *(kijkt hem ongelovig aan en gaat dan naar het raam)* O, mijn God! Kijk nou eens! Weg Savoy-Plaza! Wat is dat voor een monsterding?

CHASSEUR: Het nieuwe gebouw van General Motors.

KAREN: *(kijkt nog steeds uit het raam)* Nu zie je hoe vaak ik in de stad kom. Maar ja, zo gaat het tegenwoordig. Als het oud en mooi is, dan is het op een goeie dag verdwenen...

CHASSEUR: *(wijst naar het andere raam)* U hebt van hier toch nog een mooi uitzicht.

KAREN: *(gaat naar het andere raam en kijkt naar buiten)* Mmm, voor hoe lang? Ik garandeer je, dat ze Central Park over vijf jaar hebben opgeruimd.

CHASSEUR: Denkt u?

KAREN: *(begint de bloemen in een vaas op de salontafel te schikken)* Dat wéét ik. Als je over vijf jaar uit dit raam kijkt, dan zie je één mager boompje en het grootste warenhuis van de wereld.

CHASSEUR: Ik denk niet, dat ik over vijf jaar nog hier werk.

KAREN: Bedoel je, dat het waar is wat ze zeggen?

CHASSEUR: Wat?

KAREN: Dat het Plaza Hotel ook gesloopt wordt?

CHASSEUR: Déze Plaza?

KAREN: *(zet de vaas op de ladenkast tussen de ramen)* Ik wil je niet ongerust maken, hoor. Het zijn maar praatjes. Niemand weet nog iets zeker... Maar het wordt gesloopt. Definitief.

CHASSEUR: Daar heb ik niets van gehoord.

KAREN: *(gaat naar de slaapkamer, pakt de tas van het bagagerek en zet het op de toilettafel voor het slaapkamerraam)* Ja, ze zullen het natuurlijk stil willen houden voor het personeel. Ze beweren dat de Plaza wordt afgebroken en dat ze er een luxe-hotel gaan neerzetten van twee en vijftig verdiepingen.

CHASSEUR: Waarom? Dit is toch een luxe-hotel!

KAREN: Ja, maar een OUD luxe-hotel. Tegenwoordig moet alles NIEUW zijn. Als het oud is, deugt het niet meer. *(Neemt de telefoon op, die op de ladenkast in de zitkamer staat)* Maar nu ja - mij gaat het alleen maar om vanavond.

CHASSEUR: Ja dame. Wenst mevrouw anders nog iets?

KAREN: O, wacht even. *(Ze legt de telefoon neer en rent naar de slaapkamer, pakt haar tas en zoekt naar geld)* Vertel me niet, dat ik geen kleingeld heb.

CHASSEUR: O, dat hoeft niet.

KAREN: *(terug naar de zitkamer)* Dat hoeft wèl. Je moet er van leven. *(Neemt een dollarbiljet uit haar tas)* Alsjeblieft.

CHASSEUR: *(neemt het aan)* Dank u wel.

KAREN: Ik zal heel eerlijk zijn. Anders geef ik geen fooien van een dollar. Maar vandaag vier ik iets. Dus dan mag ik royaal zijn.

CHASSEUR: *(met zijn hand op de deurknop; eigenlijk zou hij graag weggaan)* O eh, dan gefeliciteerd.

KAREN: Dank je, beste jongen. Vier en twintig jaar geleden was ik hier op mijn huwelijksreis. Dit IS toch 719, hè?

CHASSEUR: Ja dame. 719.

KAREN: Ik wed, dat jij vierentwintig jaar geleden nog niet eens geboren was! Nou?

CHASSEUR: Nee. Ik ben geboren in...

KAREN: Weet je hoe oud ik was? Vijfentwintig. Reken maar uit, wat ik dan nu ben... Een ouwe dame.

CHASSEUR: Nou, u lijkt nog helemaal niet op een ouwe dame. *(Glimlacht)* Ja eh... dan wens ik mevrouw een aangenaam verblijf... en een prettige trouwdag. *(Hij gaat de deur uit)*

KAREN: Dank je, jongen... en als ik je een raad mag geven, kijk dan op je gemak uit naar een andere baan. *(De jongen knikt en gaat af)*

(Karen gaat naar de slaapkamer en bekijkt zich in de lange spiegel van de kleerkast; ze zet haar bontmuts af en legt die op de toilettafel)... Je bent wel degelijk een ouwe dame. *(Ze gaat naar de telefoon, die op het nachtkastje naast het bed staat, nog steeds haar bontjas aan, op het bed zitten telefoneren)* Het restaurant alstublieft. *(Ze kreunt als ze voorover buigt om haar overschoenen uit te doen)* Ohhh... *(in de telefoon)* Nee, juffrouw, ik gromde tegen mezelf... *(Trekt haar mantel uit)* Hallo, met het restaurant? U spreekt met mevrouw Sam Nash, Suite 719 - ik zou graag een mooie, koude fles champagne op de kamer willen hebben... Dat klinkt prachtig - is dat Frans?... Mooi... met twee glazen en een schotel hors d'oeuvre varié, maar... hallo... maar zonder ansjovis. Je krijgt altijd van die ansjovis hapjes bij de hors d'oeuvre en mijn man eet geen ansjovis en ik kan ze niet zien, dus geen ansjovis alstublieft... Geeft u in plaats van de ansjovis maar wat extra gerookte zalm, of misschien half gerookte zalm en half kaviaar... Ja. Mevrouw Nash. 719. En geen ansjovis. *(Ze belt af)* Let op. Die brengen straks ansjovis. *(Ze zet de telefoon weer op het nachtkastje)* Wat zeg je daarvan. De Savoy-Plaza ft, weg. *(Ze wil haar overschoenen weer uittrekken; de telefoon gaat; er is in iedere kamer een toestel; ze staat op en neemt de hoorn op van het toestel naast het bed)* Ja, hallo... *(de telefoon in de zitkamer gaat weer; ze legt snel de hoorn op de haak van het slaapkamertoestel en rent naar de andere telefoon)* Hallo?... O, Sam. Waar ben je?... Mooi. Kom boven. Ik ben hier... In welke kamer denk je?... 719... Weet je nog wel? 717? Suite 719?... Ja, precies! *(Ze hangt op)* Hij weet het niet... *(Ze rent naar de doos en haalt er een doorschijnend negligee uit; ze gaat naar de lange spiegel, houdt het negligee voor en bekijkt zich; ze is niet helemaal verrukt; de telefoon gaat; ze legt het negligee neer en rent naar het zitkamertoestel)* Hallo... *(de telefoon in de slaapkamer gaat weer; ze hangt snel op en rent naar het andere toestel)* Hallo... O, hallo, juffrouw McCormack... Nee, kind, nee. Hij is onderweg. Ja, dat zal ik... Het is toch niet iets belangrijks? Nou, ik vind dat hij er de laatste tijd zo moe uitziet. Ik had gehoopt, dat hij vanavond eens niet aan zijn werk hoefde te denken. *(Kijkt naar haar voeten)* ...O, God, ik heb nog steeds mijn overschoenen aan!... Ja, goed, ik zal vragen of hij belt. Ja, zodra hij komt. Dag juffrouw McCormack. *(Ze hangt op en buigt zich snel voorover in een poging haar overschoenen uit te krijgen; het kost haar moeite; (er wordt aan de deur gebeld))*... O, verdomme! *(roept)* Een ogenblikje! *(De bel gaat weer; ze worstelt met haar rechter schoen)*... Jij moest vandaag zo

nodig overschoenen aan ! *(Ze trekt haar rechter overschoen uit maar haar andere schoen blijft er in zitten; er wordt lang en ongeduldig gebeld)*... Verdorienogantoe! *(Ze probeert haar schoen uit de overschoen te trekken, maar die heeft zich daar stevig genesteld)* Ja, ik kom! *(Ze gooit de overschoen met schoen op de grond en hinkt op één overschoen en één kousevoet naar de deur via de zitkamer)* Dat ben ik op mijn vierentwintigste trouwdag. *(Ze doet de deur open; daar staat Sam Nash; hij is pas vijftig geworden, maar doet alles om dat te verbergen; hij is goed verzorgd en onberispelijk netjes; zijn pakken hebben een goede coupe maar wel iets teveel in de "jeugdige zakenman" stijl; hij heeft een diplomatenkoffertje bij zich van de dure leerzaak Gucci; alles aan Sam is gelijkmatig, efficiënt en economisch)* *(met een warme glimlach)* Hallo Sam. *(Sam loopt bruusk langs haar heen en inspecteert de kamer)* Ik ben verdomme een uur en een kwartier bij die verrekte tandarts onder het mes geweest... *(Hij zet de tas op een stoel bij de slaapkamerdeur en trekt zijn jas uit)*

KAREN: *(doet de deur dicht en zegt nog steeds hartelijk)* Hoe voel je je nou, Sam?

SAM: Van zijn flauwe geintjes in combinatie met dat WWRRHHOMM heb ik koppijn gekregen. *(Gaat naar de spiegel boven de ladenkast in de zitkamer en bekijkt zijn tanden)* Nog gebeld?

KAREN: Sam, herinner je je deze kamer nog?

SAM: *(bekijkt nog steeds zijn tanden)* Nou nog twee jackets, dan ben ik er af. *(Keert zich om, laat haar zijn tanden zien)* Hoe vind je ze?

KAREN: *(houdt haar handen voor het gezicht, alsof ze haar ogen moet beschermen)* Ooo! Oogverblindend!

SAM: Ze zijn toch niet tè wit? *(Kijkt weer in de spiegel)* Lijken ze jou te wit?

KAREN: Nee, nee. Prachtig. Ze kleuren goed bij je blauwe hemd.

SAM: *(nog steeds voor de spiegel)* Deze verkleuren niet, weet je. Over honderd jaar, als ik dood ben en begraven hebben ze nog precies dezelfde kleur.

KAREN: Fijn zeg. Wat zal je dan knap zijn. Jij herinnert je deze kamer niet meer, hè?

SAM: *(kijkt op zijn horloge)* Al half vijf? De vergadering moet al zijn afgelopen... Heeft niemand opgebeld? *(Pakt zijn jas en koffertje, gaat naar de slaapkamer en legt de jas op de kast en de tas op het bed)*

KAREN: Juffrouw McCormack van kantoor... ze vroeg of je terugbelde.

SAM: *(kijkt haar geïrriteerd aan)* Waarom zei je dat dan niet?

KAREN: Wij waren in geanimeerd gesprek over je witte tanden. Hartelijk gefeliciteerd, Sam. *(Ze pakt de vaas en gaat naar de slaapkamer)*

SAM: *(hoort haar niet - telefoneert)* Hudson 6-5900... Wat zei je? *(Ziet haar de slaapkamer in hinken)* Wat heb je aan je been?

KAREN: *(hinkt)* Het ene is korter dan het andere. Nooit opgemerkt? Heb ik al jaren.

SAM: *(telefoneert)* Lorainne? Nash hier. Mag ik juffrouw McCormack even? *(Sam bekijkt zich in de lange spiegel)* ...Nou, de kapper schiet er bij in vandaag. Ik zou nodig een minuut of vijf onder de hoogtezon moeten. *(Telefoneert; in de badkamer begint Karen te zingen)* Juffrouw McCormack?... Heeft Henderson gebeld? Heeft hij de kontrakten gestuurd?... *(Bedekt zijn oor met zijn hand om het zingen niet te horen)*... Wat zei u over Nizer? O, juist... *(pakt snel een notitieblok van het nachttafeltje, legt het voor hem op het koffertje op het bed, maar kan geen potlood vinden; hij klikt met zijn vingers naar Karen; nog steeds telefonerend)* Hoe ziet het eruit? Ah, huhuh... *(klikt weer met zijn vingers naar Karen)* Een potlood... potlood... *(Karen komt uit de badkamer rennen, snuffelt in de laden van de nachtkastjes en in de ladenkast; Sam, nog steeds telefonerend)* Heel mooi. Goed, geef me de cijfers maar. *(Knikt tegen de telefoon; Karen kan nog steeds geen potlood vinden; ze hinkt zo vlug ze kan naar haar tasje dat op de tafel achter de sofa in de zitkamer ligt; Sam telefoneert:)* ...Dat klinkt goed, maar ik moet er de kalkulaties op nazien... Morgenochtend? Dat halen we niet... wacht een ogenblik, geef me de bedragen nog even... *(met zijn hand over het mondstuk fluistert hij kwaad)* Karen, in Godsnaam! Een potlood! *(Karen woelt wanhopig in haar tas. Telefoneert)* ...een vijfenzeventig, met een marge van drie en een kwart... *(Karen haalt een lippenstift uit haar tas en hobbelt snel naar Sam toe; ze geeft hem de lippenstift)*

KAREN: *(raapt de lege doos op van de stoel)* Ik heb geen potlood.

SAM: Waarom geef je me in Godsnaam je lippenstift?

KAREN: Omdat ik geen potlood heb. Het is Shocking Pink maar het schrijft. *(Deponeert de doos in de prullenmand naast de toilettafel)*

SAM: *(hij werpt haar een woedende blik toe; telefoneert verder)* Prachtig, dan zal ik hier mijn kalkulatie nog eens narekenen. Als Henderson opbelt, of de kontrakten binnenkomen, breng ze dan direct hier. Wat? *(Hij lacht)* Ja, precies, wat we gisteravond zeiden: Je reinste chantage. *(Hij lacht weer. Karen maakt zijn privé grapjes)*

met juffrouw McCormack belachelijk terwijl ze terug hobbelt naar de slaapkamer) ...Ja akkoord, u hoort nog van me. En bedankt juffrouw McCormack. (Hij hangt op) Een order van honderd vijf en zeventig duizend dollar en jij geeft me een lippenstift. (Legt de lippenstift op tafel bij de stoel)

KAREN: *(komt uit de badkamer hobbelen met de vaas)* Ik had je mijn bloed willen geven, maar dat is ook niet blauw.

SAM: Goed, goed... maar laat me met rust, ik barst toch al van de koppijn. *(Hij wrijft met zijn duim en wijsvinger in zijn ogen en haalt een buisje aspirine uit zijn zak; Karen hobbelt de zitkamer binnen en zet de vaas op de schrijftafel; hij kijkt naar haar)* En schei in Godsnaam uit met dat gehobbel, Karen. Dat gebonk - bonk - bonk - is niet om aan te horen.

KAREN: *(zucht)* Jij ook van harte gefeliciteerd:

SAM: Wat?

KAREN: Vergeet het maar. *(Gaat aan de schrijftafel zitten en doet de andere overschoen en schoen uit)*

SAM: *(gaat met de aspirine naar de badkamer)* Waar heb je het toch over?... Het is vandaag onze trouwdag niet.

KAREN: 't Is toch de veertiende december vandaag?

SAM: Ja.

KAREN: Nou dan. Vandaag zijn we dus 24 jaar getrouwd.

SAM: *(kijkt haar ongelovig aan)* Meen je dat nou?

KAREN: Zijn we vandaag dan geen 24 jaar getrouwd?

SAM: Nee. *(Hij komt de badkamer uit met een glas en neemt de aspirine in)*

KAREN: Zijn we niet 24 jaar getrouwd?

SAM: Nee.

KAREN: ...Niet?...

SAM : Mòrgen is onze trouwdag en we zijn 23 jaar getrouwd. *(Zet het glas neer op de toilettafel en gaat naar de zitkamer)*

KAREN: *(kijkt naar hem)* Weet je dat zeker?

SAM: Of ik dat zeker weet?! Ik weet wanneer het onze trouwdag is. 15 december, dan zijn we 23 jaar getrouwd. Hoe kun je je in zoiets vergissen!

KAREN: Goed, goed, wind je niet zo op, en zo'n geweldige vergissing was het nu ook weer niet, want ik had niets voor je gekocht... Weet je zeker, dat het niet de veertiende is?

SAM: Elk jaar is 't hetzelfde met jou. Als het om geld, of een datum of leeftijden gaat, dan ben jij werkelijk ongelofelijk. *(Keert zich*

geprikeld om en gaat naar de slaapkamer) ...We zijn de 15-de december 1945 getrouwd.

KAREN: Dan heb ik gelijk. Vier en twintig jaar.

SAM: 68 min 45 is DRIE en twintig!

KAREN: Dan heb ik ongelijk. *(Haalt haar schouders op)* Rekenen is nooit mijn fort geweest.

SAM: *(hangt zijn jasje over de stoel bij de toilettafel)* Het gaat hier niet om een rekensommetje, maar om mensenlevens! *(Terug naar Karen)*
Hoe oud ben jij?

KAREN: Wat?

SAM: Simpele vraag - Hoe oud ben je?

KAREN: *(heeft geen zin om te antwoorden en gaat naar het raam)* Ik heb geen zin in spelletjes.

SAM: Niet te geloven. Jij weet werkelijk niet hoe oud je bent.

KAREN: Ik wéét hoe oud ik ben. Maar jij maakt me zenuwachtig. Beloof me, dat je niet van me gaat scheiden als ik me vergis... In april word ik 49. *(Sam staart haar ongelovig aan, gaat terug naar de slaapkamer en leunt vermoeid tegen de kleerkast; Karen volgt hem)...* Klopt dat niet?

SAM: Nee. Maar je bent warm.

KAREN: Word ik geen 49?

SAM: Niet dit jaar april. In april van dit jaar word je 48. Hoe is het in Godsnaam mogelijk! Kun je niet optellen? *(Haalt een aantal kontrakten uit zijn tas)*

KAREN: O nou ja. Maar doe niet, of je tegen een kind praat. Ik ben een achtenveertigjarige vrouw.

SAM: Maar wat me zo mateloos irriteert is, dat je je in je nadeel vergist. Waarom maak je jezelf niet jonger in plaats van ouder, net als andere vrouwen?

KAREN: O.K. Ik ben 47. *(Werpt zich op het bed en neemt een sexy houding aan)* Wat vind je dan nou van me?

SAM: Ik heb werk te doen. Morgenochtend om 8 uur heb ik een heel belangrijke vergadering. *(Gaat aan de schrijftafel zitten)*

KAREN: *(gaat overeind zitten op het bed)* O, kom nou, Sam, waar is je gevoel voor humor? Ik vind het eigenlijk een reuze mop dat ik niet weet hoe oud ik ben.

SAM: *(begint zijn papieren door te zien)* Ik kan er gewoon mijn kop niet meer bijhouden. Ik heb vanmorgen vijf vergaderingen gehad, vier jackets laten maken en ik heb zelfs mijn metracal nog niet gehad. *(Gaat naar de zitkamer)* Ik kan beter wat eten. *(Pakt de telefoon)*

KAREN: Ik heb net hors d' oeuvres besteld.

SAM: Niet voor mij. Je weet dat ik op 900 calorieën per dag sta. *(Telefoneert)* Het restaurant, alstublieft. *(Keert zich om en kijkt in de spiegel)* ...Mijn God, wat lijkt dat wel! Moet je mijn ogen zien. Geen pupillen meer te bekennen. *(Tegen Karen)* Kom hier. Kijk. Zie jij nog pupillen?

KAREN: *(gaat naar hem toe en kijkt in de spiegel)* Ja Sam. Ik zie twee onweerstaanbare pupillen...

SAM: *(kijkt nog steeds in de spiegel)* Waar? Waar? Geen pupil te zien! Zou jij mijn oogdruppels uit mijn tas willen halen?

KAREN: *(gaat naar de tas op het bed)* Ik denk dat je je overwerkt hebt, Sam. Ik heb je deze week geen twee avonden gezien.

SAM: *(strekt zijn armen)* Ja, ik zou wel wat zon kunnen gebruiken. En zo'n maandje slapen.

KAREN: *(zoekt in de tas)* Hé, waarom gaan we niet een paar weken naar Jamaica? Met z'n tweetjes. Dat is in geen jaren gebeurd.

SAM: *(loopt heen en weer en telefoneert)* O, met het restaurant? Waar was u? Ja - ik zou graag een schotel koude rosbief hebben, niet te gaar en zeer mager. U weet toch wat zeer mager is? Nee, dat betekent niet "geen vet", dat betekent absoluut geen vet..., en sla, NIET aangemaakt, een halve grapefruit en een pot zwarte koffie... En graag zo gauw mogelijk... ogenblikje.

Tot zover een gedeelte van het eerste bedrijf/verhaal... en lees verder...

GAST UIT HOLLYWOOD

Personen:

Kelner
Jesse Kiplinger
Muriel Tate

(Suite 719 in het Plaza Hotel.)

(Een warme, zonnige lentedag, ongeveer 3 uur in de middag. De kelner heeft juist wat schone glazen en flessen met drank gezet op een blad dat staat op de schrijftafel, die tussen de ramen in de zitkamer is geplaatst. In de slaapkamer gaat de telefoon.)

Jesse Kiplinger komt uit de badkamer. Hij is ongeveer 40 jaar, een zelfbewuste, zelfverzekerde man. Hij bet zijn gezicht met aftershave lotion. Jesse is gekleed op z'n "Hollywoods" in een roestbruine sweater met col en een nauwe blauw-suède broek. Hij draagt glimmende schoenen met gespen.

Zijn haar is geknipt volgens de laatste mode, met pony op zijn voorhoofd. Hij gaat naar de telefoon en neemt de hoorn op).

JESSE: Hallo?... O, een ogenblikje. *(Hij legt de hoorn neer en gaat naar de kelner)* Geef maar hier. *(Hij wijst op de rekening die de kelner hem geeft; hij tekent die en geeft hem terug; de kelner knikt en gaat naar de deur; Jesse pakt de hoorn weer op en houdt zijn hand op het mondstuk totdat de kelner is verdwenen en de deur achter zich heeft dichtgedaan; dan zegt hij, telefonierend:)* Verbindt u haar door... *(Wacht en zegt dan op veel zachtere toon, romantisch en overredend)* Hallo?... Muriel?... Waar ben je?... Maar kom dan toch boven... Ja, natuurlijk kan dat wel... *(dringender)* ...Muriel, wil je dat ik naar beneden kom om je te halen?... Mooi, neem dan de lift en kom naar kamer 719... En doe niet zo dwaas. Ik ben razend benieuwd je te zien. *(Hangt op, denkt even na en neemt de hoorn weer van de haak)* Hallo, Centrale? Juffrouw, hier Kiplinger, kamer 719 - Wilt u het eerstvolgende uur locale gesprekken voor mij niet doorverbinden? Ik ben in conferentie... *(Kijkt in zijn agenda, die op het nachttafeltje ligt)* Maakt u er anderhalf uur van... Dank u. *(Hij hangt op en gaat het bed*

ontdoen van een collectie manuscripten, vakbladen en drukproeven; hij gaat op z'n knieën liggen en schuift ze onder het bed, staat op en strijkt zorgvuldig de spreid glad; hij grist een deel van een krant met komische strips in kleuren van een stoelleuning en gooit die in de prullemand; hij neemt een blauw vest met een knoopsluiting tot hoog aan de hals dat over de stoel bij de toilettafel hangt, trekt het met veel zwier aan en bekijkt zich met aandacht in de spiegel op de kastdeur; voldaan over zijn uiterlijk gaat hij naar de zitkamer en inspecteert het blad met drank, dat op de schrijftafel staat; er wordt gebeld aan de gangdeur; Jesse gaat opendoen maar controleert nog even in de spiegel boven de schoorsteen of zijn haar correct zit; eindelijk is hij klaar, hij haalt diep adem en doet de deur open; Muriel Tate staat in de deuropening; Muriel is tegen de veertig en bijzonder charmant; ze heeft een helgele zomermantel aan en een simpel, zedig hoog aan de hals gesloten, grijs jurkje, waarin haar slank, meisjesachtig figuur goed uitkomt; Muriel is een hartelijke vrouw met een vriendelijke glimlach voor iedereen; ze maakt de indruk nog net zo naïef en kwetsbaar te zijn als op de dag dat ze eindexamen deed van de High School in Tenafly; als de deur opengaat, begroeten de twee elkaar met een brede glimlach; Jesse strekt zijn armen uit.)

JESSE: Muriel!

MURIEL: *(glimlacht, haar hoofd een beetje schuin)* Jesse?

JESSE: Nee!

MURIEL: Ja heus.

JESSE: Muriel, ik kan het niet geloven Ben jij het werkelijk?

MURIEL: Ik ben het echt.

JESSE: Kom dan toch binnen, verdorie. Kom binnen.

MURIEL: *(schiet haastig naar binnen en gaat achter het verste eind van de sofa staan)* Ik kan maar een paar minuutjes blijven.

JESSE: *(sluit de deur en volgt haar tot het andere einde van de sofa)* God zeg, wat reusachtig om jou weer te zien. *(Ze staan tegenover elkaar)*

MURIEL: Ik kom alleen maar eventjes goedendag zeggen. Ik kan echt niet blijven.

JESSE: 't Was al goed om je stem te horen, maar je ZIEN is nog beter.

MURIEL: Want ik moet nog helemaal terug naar New Jersey. Ik sta bij een parkeermeter. Voor één uur. Hé, Jesse. Ik ben doodzenuwachtig, geloof ik.

JESSE: Hé. Muriel!

MURIEL: Nog dezelfde ouwe Muriel hè?

JESSE: Hoezo "dezelfde ouwe Muriel"? Je ziet er fantastisch uit. (*Komt met gestrekte armen op haar toe*) Kom hier, laat me je eens goed bekijken.

MURIEL: (*ontwijkt hem en loopt achter de salontafel langs*) O, alsjeblieft niet, Jesse. Ga me niet bekijken. Ik heb twee uur in de tunnel vastgezeten. Hoe laat is het? Zeg 't me, als het drie uur is. Ik kan niet blijven. (*Ze gaat in een fauteuil zitten*)

JESSE: (*gaat naar haar toe*) Muriel, ik kan er niet over uit. Je ziet er werkelijk geweldig uit.

MURIEL: Nou, ik voel me ook werkelijk geweldig.

JESSE: (*gaat op de arm van de sofa zitten*) Ik meen dat heel serieus. Je ziet er gewoon ongelofelijk fantastisch uit.

MURIEL: Ik vóel me ook ongelofelijk fantastisch.

JESSE: En zo zie je er ook uit.

MURIEL: Nou, ik voel me ook zo.

JESSE: En, hoe gaat het met je?

MURIEL: (*zonder enthousiasme*) O, goed, goed... Ik begrijp er niets van dat ik zo zenuwachtig ben. Jij? (*Wurmt zich uit haar mantel en legt die over de stoelleuning*)

JESSE: Nee, ik heb geen idee waarom je nerveus zou zijn.

MURIEL: Ik ook niet. Maar het is zo... Kán ik hier eigenlijk wel komen?

JESSE: Waarom niet? Daar steekt toch geen kwaad in?

MURIEL: O nee. Nee. Natuurlijk niet. Kwaad steekt er niet in. God nee, zeg. Ik zie er helemaal geen kwaad in. Ik kwam gewoon even langs uit New Jersey om goedendag te zeggen. Wat zou dat? 't Is praktisch naast de deur... Ik geloof alleen niet, dat ik hier hoor te zijn. (*Staat op en gaat naar de schoorsteen*) Is het al drie uur?

JESSE: (*gaat naar haar toe*) Die kleine Muriel Tate - een volwassen, getrouwde vrouw. Hoeveel kinderen heb je nou?

MURIEL: Drie.

JESSE: 't Is niet waar! Drie kinderen... Wat zijn het?

MURIEL: Een jongen en een meisje.

JESSE: Een jongen en een meisje?

MURIEL: (*ontsnapt naar de andere kant van de sofa*) En nog een jongen, die uit kamperen is. Ik kan gewoon niet meer denken. Is dat niet verschrikkelijk?

JESSE: (*gaat naar de sofa - vriendelijk*) Wat is er?

MURIEL: Ik weet het niet. Ik ben mijn adem kwijt. Nou ja, 't is heel eenvoudig natuurlijk. 't Komt door jou. Ik ben zenuwachtig omdat ik jou weer zie.

JESSE: Mij? Mij? Jesse Kiplinger, je schoolvriendje uit Tenafly, New Jersey? Maar Muriel!

MURIEL: Je weet wel wat ik bedoel. "De beroemde producer uit Hollywood, die zijn intrek heeft genomen in het Plaza Hotel".

JESSE: Beroemde producer uit Hollywood... *(gaat op de sofa zitten)* Muriel, je kent me toch - Ik ben niet veranderd. 'k Heb een paar films gemaakt, meer niet.

MURIEL: Een paar films! Ik was in de Paasvakantie hier met de kinderen. We hebben drie uur in de regen in de rij gestaan om je laatste film te zien!

JESSE: Waarom? Had mijn kantoor in New York toch opgebeld. Mijn secretaresse had je zó aan plaatsen geholpen. Als je ooit een film van mij wilt zien...

MURIEL: O, dat zou ik niet durven...

JESSE: Waarom niet?

MURIEL: Nee hoor, zo vrijpostig zou ik niet durven zijn.

JESSE: Dat is helemaal niet vrijpostig.

MURIEL: O jawel.

JESSE: Maar je doet me er een plezier mee.

MURIEL: Wat is het telefoonnummer?

JESSE: Dat geef ik je, voordat je weggaat. *(Staat op)* Maar eerst ga je zitten en krijg je een drankje. Ik heb je wel duizend dingen te vragen.

MURIEL: O nee, voor mij geen drank.

JESSE: Eén klein glaasje.

MURIEL: Nee, nee, nee. Maar ga jij je gang. Ik moet om vijf uur bij de kapper zijn.

JESSE: Drink je niet?

MURIEL: Och, een dóód-dóódenkel keertje. Ik moet trouwens naar huis. Ik hoor helemaal niet hier in de stad te zijn. De kinderen komen direkt thuis van school en ik moet eten koken voor Larry en ik heb nog geen boodschappen gedaan. Nee,, nee; ik kwam alleen even goedendag zeggen.

JESSE: Wat wil je hebben?

MURIEL: Een vodka-soda.

JESSE: Eén vodka-soda! *(Hij gaat naar het blad met flessen etc.)*

MURIEL: *(gaat op de sofa zitten)* En dán moet ik gaan. Hooeoeoeoei! Ik ben eindelijk weer op adem. Hè, gelukkig!

JESSE: *(giet drank in de shaker)* Relax, alsjeblieft Muriel. Kom. Nu moet je niet meer zo dwaas doen en relaxen.

MURIEL: *(plagerig)* Praat je zo tegen je filmsterren als ze nerveus zijn?

Zeg je dat tegen Elke Sommer?

JESSE: Ik praat niet met filmsterren. Daar heb ik mijn regisseurs voor. Godnogantoe Muriel, waarom ben je in vredesnaam nerveus?

MURIEL: O, o! Dat is zeker het beruchte Hollywood humeur waarover ik gelezen heb... Moet ik eerlijk zijn?

JESSE: Ja alsjeblieft.

MURIEL: Ik vind het een raar gevoel, hier in een hotelkamer te zitten drinken... Ik bedoel, ik ben een getrouwde vrouw.

JESSE: *(is klaar met de shaker, schenkt de glazen in en gaat naar haar toe)* Zou je je meer op je gemak voelen als we beneden in de Wintertuin gingen zitten?

MURIEL: Ach, we zijn hier nu eenmaal.

JESSE: *(geeft haar haar glas)* O.K. Maar dan ga je ook rustig zitten, hè? *(Hij gaat naast haar op de sofa zitten)*

MURIEL: Een paar minuutjes. Ik heb om zes uur met de kapper afgesproken.

JESSE: Ik dacht om vijf uur?

MURIEL: Zo precies komt het er niet op aan. Is het hier niet erg warm? *(Ze zet haar glas op de salontafel)*

JESSE: Waarom trek je je handschoenen niet uit?

MURIEL: *(dreigt hem met haar vinger)* O nee! Daar moet je bij mij niet mee aankomen, meneer Jesse Kiplinger uit Hollywood... Mijn handschoenen blijven aan - met uw permissie.

JESSE: *(zet zijn glas neer op de salontafel)* Muriel, je bent nog verrukkelijk en ongelofelijk dezelfde. Hoe lang is het nu geleden? Twee en twintig - drie en twintig jaar?

MURIEL: Van onze laatste afspraak? Dat is de zesde augustus drie en twintig jaar geleden.

JESSE: Herinner je je dat nog? Was er toen geen kermis?

MURIEL: De Fancy Fair. Ik heb nog steeds dat teddy-beertje, dat je in de schiettent voor me hebt gewonnen.

JESSE: *(leunt naar haar over)* Nee, de jaren hebben jou niet veranderd, Muriel. Je bent nog net zo meisjesachtig en zuiver. *(Snuffelt aan haar)* Je ruikt zelfs nog net zo.

MURIEL: O?

JESSE: *(bésnuffelt haar oor)* Naar koele pepermunt. Frisse, koele pepermunt.

MURIEL: *(duwt met een vinger zijn neus weg)* Wil je je fatsoenlijk gedragen - jij met je neus? Ik ben niet naar het Plaza Hotel gekomen om besnuffeld te worden.

JESSE: En nu ben je een getrouwde vrouw en moeder, maar dat heeft het eigenlijk juist nog sterker gemaakt, dat koele, frisse... Nou ja, je weet wat ik bedoel. Ik vind dat je er gewoon fantastisch uitziet.

MURIEL: *(beheerst zich, schraapt haar keel en zegt heel zakelijk)* Blijf je lang in New York, Jesse?

JESSE: Maar tot het eind van de week, denk ik. Ik moet een regisseur kontrakteren voor mijn nieuwe film.

MURIEL: John Huston?

JESSE: Ja. Hoe weet jij dat?

MURIEL: O, we zijn aardig op de hoogte in Tenafly. "De beroemde Hollywood producer, die in het Plaza Hotel verblijft, kontrakteert John Huston voor zijn nieuwe film". *(Geeft een speels duwtje tegen zijn been)*

JESSE: Misschien blijf ik een paar dagen langer. Dat hangt er van af... hoe het loopt. *(Hij kijkt omlaag naar zijn been; zij staat zenuwachtig op)*

MURIEL: Ik was nog nooit in de Plaza geweest. Wat een prachtig hotel. *(Blijft staan bij de geopende slaapkamerdeur)* Wat is daar?

JESSE: De slaapkamer. De deur is open.

MURIEL: *(deinst achteruit en gaat weer naar de sofa)* Nee, ik geloof je op je woord. Ontvang je John Huston hier? Ik bedoel... zit hij straks hier met jou te praten en tekent hij dan het kontrakt? Gaat het op die manier?

JESSE: *(leunt achteruit op de sofa)* Hier in deze kamer... scheid je nou uit met die "beroemde producer" onzin? Ik heb een paar dollar op de bank, maar verder ben ik nog precies dezelfde als toen ik pitcher was voor het baseballteam.

MURIEL: En die nou in de villa woont van Humphrey Bogart op Beverly Hills.

JESSE: Hoe weet jij dat?

MURIEL: *(gaat naar de ottomane)* Doet er niet toe. Ik weet 't, ik weet 't. Ik heb je wel in geen 23 jaar gezien, maar toch weet ik een heleboel van je, meneer Jesse Kiplinger. *(Gaat zitten)* Pucci!

JESSE: Poetsjie?

MURIEL: Zo noemen ze je toch in Hollywood? Dat is toch je bijnaam: Pucci?

JESSE: Ach nee. Gucci.

MURIEL: Maar ik heb toch gelezen, dat je overhemden speciaal voor jou werden gemaakt door Pucci in Florence, en dat ze je daarom Pucci noemden.

JESSE: Welnee. Ik laat al mijn schoenen maken bij Gucci in Rome.
Daarom noemen ze me wel eens Gucci.

MURIEL: Oh.

JESSE: *(minachtend)* Belachelijke onzin. Ik begrijp niet waarom ze dat soort verhalen in de krant zetten.

MURIEL: Omdat mensen zoals ik ze graag lezen. Zijn dat die Italiaanse schoenen die je nu aan hebt, Gucci?

JESSE: Deze? *(Om zijn schoenen te laten zien, legt hij één voet op de salontafel en slaat zijn andere been over de armleuning van de sofa)*
Nee. Dit paar heb ik nou juist in Engeland laten maken. Dat leer hebben ze in Italië niet. Nee, ik heb een mannetje in Bondstreet die ze voor me maakt. MacCombs. *(Muriel schrikt van zijn wijdgespreide benen en kijkt gegeneerd een andere kant op; ze probeert grappig te zijn)*

MURIEL: Prachtige schoenen, zeg, meneer MacGoetsjie!

JESSE: MacGoetsjie - die is verrekt goed! *(Lacht)* Zeg, zullen we 't nu eens niet over mij hebben?

MURIEL: *(keert zich naar hem om)* Waarom niet? Ik vind jou een heel interessant onderwerp.

JESSE: Nou, ik niet. Ik vind me een heel vervelend onderwerp. Ik interesseer me veel meer voor jou... *(Gaat rechtop zitten en geeft haar haar glas aan)* Maar laten we eerst eens drinken.

MURIEL: En dan moet ik gaan. *(Neemt het glas aan)*

JESSE: Laten we zeggen: op onze hernieuwde kennismaking.

MURIEL: Drink jij daar maar op. *(Naar de sofa)* Ik drink er op, dat je nieuwe film de Oscar krijgt.

JESSE: Muriel, die film krijgt geen Oscar. Die krijgt zelfs geen vermelding. *(Begint te lachen)* Om je de waarheid te zeggen, het is een strontfilm... *(Houdt zich in)* Neem we niet kwalijk, Muriel.

MURIEL: *(gaat op de sofa zitten)* Dat mag dan 'waar zijn, maar hij haalt zeker een bruto recette van 9 miljoen.

JESSE: Dat heeft er niets mee te maken... Hoe wist je dat?

MURIEL: Dat weet ik... dat weet ik, meneer Gucci Kiplinger. Ik heb je carrière heel nauwkeurig gevolgd - met je permissie.

JESSE: *(schuift dichterbij)* Muriel, het is zo opwindend jou weer te zien. Toen je zoëven de deur binnenkwam, toen... toen voelde ik een schok door mijn hele body gaan, net als vroeger... Je weet wat ik bedoel.

MURIEL: *(probeert zakelijk te blijven)* Ik heb echt geen idee. Ik heb drie kinderen en ik ben heel gelukkig en ik heb een fantastisch leven en

ik hoor helemaal niet om drie uur 's middags in een hotelkamer in New York te zijn met een man die ik na de kermis drie en twintig jaar geleden niet meer gezien heb... *(Hij kust haar op de mond; ze kijkt hem aan)* ...Was daar een reden voor?

JESSE: *(nog naar haar over gebogen)* Ik had er 'n ontzettende zin in.

MURIEL: Doe jij altijd heel vrolijk waar je zin in hebt?

JESSE: Als ik de kans krijg... Zeg, als je geen onoverkomelijke bezwaren hebt, dan zoen ik je nog eens.

MURIEL: ...En dan moet ik gaan. *(Jesse kust haar weer innig op de mond; Muriel laat even toe, springt dan op en loopt van hem weg)*

Oei!... Zo is het wel genoeg, meneer-doe-waar-je-zin-in-hebt! Ai! Die vodka is me warempel naar m'n hoofd gestegen.

JESSE: *(langs zijn neus weg)* Hij smaakt nog beter als je hem opdrinkt.

MURIEL: *(neemt haar glas van de salontafel en gaat naar de stoel)*

Maak me nou niet in de war. Ik ben al nerveus genoeg. Proost. *(Ze drinkt)* Deed ik het goed?

JESSE: *(neemt zijn glas)* Wat? Drinken?

MURIEL: Zoenen.

JESSE: Zoenen? Ja, je zoent uitstekend.

MURIEL: Hoe was het?

JESSE: Hoezo? Wat bedoel je?

MURIEL: *(gaat op de stoel zitten)* Was het een goede zoen, een middelmatige of een vergeet-het-maar zoen. Je reactie interesseert me.

JESSE: Waarom? Dat vroeg je me in Tenafly nooit als ik je zoende.

MURIEL: In Tenafly was je geen beroemde Hollywood producer die in de villa van Humphrey Bogart woont en kontrakten afsluit met John Huston. Wil je mij alsjeblieft je reactie geven op mijn zoen.

JESSE: Het was een hemelse zoen.

MURIEL: *(zet haar glas naast haar stoel op de grond, haalt uit haar tas die op de stoel ligt haar poederdoos)* Het was helemaal niet hemels. Ik zoen niet hemels. Het was een middelmatige, amateuristische, alledaagse, provinciale zoen. Ik begrijp trouwens niet, waarom ik me eigenlijk door jou laat zoenen, meneer de charmeur uit Hollywood. *(Poedert haar gezicht)*

JESSE: *(met een warme glimlach)* Zoil jij werkelijk nog de laatste lieve, eenvoudige, onveranderde, onbedorven vrouw op de wereld zijn?

MURIEL: Nu weet ik werkelijk niet, waar je het over hebt. *(Kijkt in het spiegelkje van haar poederdoos)* O, m'n God, kijk mijn lippen eens. De hoteldetektive laat me vast niet door. Hoe laat is het?

JESSE: *(kijkt op zijn horloge)* Twintig over.

MURIEL: Drie? Nu al? Ik moet weg. *(Doet haar poederdoos in haar tas en staat op; ze neemt tas en mantel van de stoel)*

JESSE: Nog niet.

MURIEL: Ik moet weg.

JESSE: Nog tien minuutjes?

MURIEL: Ik kan niet...

JESSE: Alsjeblieft!

MURIEL: Vijf dan. *(Gaat weer op de stoel zitten)*

JESSE: Mooi.

MURIEL: Waarom belde je me gisteren op?

JESSE: *(glimlacht)* Omdat... je kunt het geloven of niet, omdat ik altijd aan je ben blijven denken.

MURIEL: Drie en twintig jaar lang?

JESSE: Met tussenpozen.

MURIEL: In het vroegere huis van Humphrey Bogart? Ik geloof je niet, meneer de Internationale Leugenaar. En ik vertrouw je niet. *(Staat op en zoekt haar spulletjes bij elkaar)* En ik blijf niet.

JESSE: *(rustig)* Dag Muriel. Het ga je goed.

MURIEL: *(blijft verbaasd staan)* Meen je dat'?

JESSE: Ik wil je niet dwingen om hier te blijven. Jij kunt zelf het beste beoordelen wat je moet doen.

MURIEL: *(kijkt hem aan)* Ik drink alleen nog even mijn glas leeg. *(Legt alles weer op de stoel en pakt haar glas)*

JESSE: Muriel, geloof me, ik heb je gevraagd om hier te komen zonder enige bijbedoelingen. Ik wilde je alleen maar terugzien. Ik probeer je te doordringen van het feit dat jij de eerste en enige echte, voor honderd procent natuurlijke vrouw bent, waar ik de laatste drie en twintig jaar mee samen ben geweest.

MURIEL: En je moeder?

JESSE: Dat is het ergste.

MURIEL: *(gaat naast hem op de sofa zitten)* Je moeder zal wel erg trots zijn, dat ze zo'n beroemde zoon heeft.

JESSE: *(schuift dichterbij haar toe)* Weet je, dat ik stapelgek op je was op mijn bescheiden manier?

MURIEL: *(zet haar glas neer)* Trouwens, iedereen in Tenafly is trots op je. Zelfs Larry, mijn man, heeft het altijd over je. "Jesse Kiplinger dit en Jesse Kiplinger dat". Je hoort bij mij thuis niet anders. *(Zwijgt en overdenkt wat ze zojuist heeft gezegd)*

JESSE: Ik weet nog precies hoe je er uit zag op de dag dat ik naar

Californië ging. Je had een bruine regenjas aan en een tweedrok met een bruin truitje. En je had dat medaillonnetje om je hals dat je van je grootmoeder had gekregen. (*Wijst met zijn vinger de plaats aan op haar borst waar het medaillon hing*) Weet je nog?

MURIEL: Ik weet nog, dat je eerste film in Tenafly werd vertoond, dat weet IK nog. Iedereen ging er heen. Weet je dat dat de allereerste film was, die in onze bioscoop werd geprolonged?

JESSE: En toen had je dat ook al, Muriel... iets... ja, iets ongerepts. (*Legt zijn hand tegen de buitenkant van haar been en aait haar*) Jij was het enige meisje, met wie ik heel tevreden hand in hand kon zitten.

MURIEL: (*vastbesloten Jesse's handelingen te negeren*) Weet je, dat een heleboel van mijn oude schoolvriendinnen me nog met je plagen? Als ze je naam ergens zien in een of ander blad, bedoel ik.

JESSE: Ik dacht niet, dat ik dat ooit nog zou tegenkomen, Muriel, dat oprechte en openhartige, dat vermogen dwars door alle schijn (*Zijn hand verdwijnt onder haar rok*) en valsheid heen te zien, met één blik van die grote, naïeve, heldere ogen. Ik dacht nooit, dat ik dat ooit in mijn leven nog zou tegenkomen.

MURIEL: Ze plagen me altijd. Als ik jou had getrouwd in plaats van Larry, zeggen ze, dan woonde ik nou in Hollywood en dan zou ik naar feesten gaan met allerlei beroemdheden als Carry Grant...

JESSE: Jij weet niet, wat voor een vrouw jij bent, Muriel. Je hebt geen idee. Laat mij je dan vertellen wat jij bent... Je bent iets heel bijzonders. Ik kan 't weten, Muriel.

Tot zover een gedeelte van het tweede bedrijf/verhaal... en lees verder...

GAST UIT FOREST HILLS

Personen:

Norma Hubley
Roy Hubley
Borden Eisler
Mimsey Hubley

(Suite 719 in het Plaza Hotel)

(Een warme lentedag. Het is zaterdagmiddag drie uur. De zitkamer staat vol bloemen - vazen en manden. In de slaapkamer staat nog één geopende koffer op de grond - de inhoud is wandelkleding voor een jonge vrouw. Op het bagagerek staat een enorme doos, waarin de bruidsjurk heeft gezeten. Een herenkostuum ligt op het bed. Over de rug van de sofa hangen een bontstola en handschoenen. Overal verspreid liggen gelukstelegrammen en kranten. De suite wordt vandaag min of meer als kleedkamer gebruikt, want beneden, in één van de zaaltjes zal een huwelijk plaats vinden.

Als het doek opgaat, staat Norma Hubley bij de telefoon in de slaapkamer en tikt ongeduldig op de hoorn. Ze heeft een geklede cocktailjurk aan met grote hoed en ziet er op haar voordeligst uit, zoals iedere vrouw dat op de trouwdag van haar dochter wenst. Maar ze is verschrikkelijk nerveus en van streek, en met reden, zoals we gauw zullen ontdekken)

NORMA: *(telefoneert)* Hallo, hallo juffrouw... Mag ik die kleine zaal beneden van u... ja, zo'n beetje rechts van de trap. O!! Nee, dan is het links - waar de bruiloft Hubley-Eisler wordt gehouden. Ah, de Blauwe Zaal - ja, dat was het. Dank u... Graag direkt, juffrouw, het is een spoedgeval... *(Ze kijkt nerveus in de richting van de badkamer en loopt heen en weer)* Hallo? Met wie? O, meneer Eisler... met Norma Hubley... Nee, nee, alles is in orde... Ja, we komen direct beneden... *(Ze glimlacht en probeert zo vriendelijk en kalm mogelijk te zijn)* Ja ja... zo is het... Dit is de grote dag... Meneer Eisler, is mijn man daar?... Ach, zoudt u zo vriendelijk willen zijn?... O! Ja, en ik wens u ook het allerbeste... Borden is een fijne jongen... Ja, het zijn allebei fijne kinderen... Nee nee, ze is zo kalm als wat... Dat is de

jeugd van tegenwoordig, denk ik... Ja, het gaat allemaal prachtig, werkelijk fantastisch... O dank u, dank u. (*Blijkbaar is haar man nu aan het toestel gekomen, want op slag verandert de uitdrukking op haar gezicht en ze schreeuwt hees met "onheilzwangere" stem; gaat op het bed zitten*) Roy, ik zou maar direkt bovenkomen... er zijn grote moeilijkheden... Vraag me nu niets maar kom... Ik hoop dat je niet dronken bent, want ik kan dit alleen niet aan... Zeg geen woord... glimlach vriendelijk en wandel rustig de deur uit... en kom als de bliksem naar boven. (*Ze hangt op en zet het toestel weer op het nachttafeltje*) (*Ze gaat naar de badkamer en houdt haar hoofd tegen de deur; luid door de badkamer*) Zo, Mimsey, je vader komt eraan. En nou kom je uit de badkamer en je gaat trouwen. (*Geen antwoord*) Hoor je me? - Ik heb genoeg van die onzin... Maak die deur open! (*Meer gezag kan ze niet opbrengen; ze zakt in elkaar als een pudding en smeekt bijna*) Mimsey, schatje, ga nou alsjeblieft naar beneden. Alle gasten wachten op de bruid. Je weet hoe driftig je vader is... Ik weet wat je nu doormaakt, liefje. Je bent alleen maar zenuwachtig... Dat zijn we allemaal geweest op onze trouwdag... Alles komt in orde, schat. Jij houdt van Borden en hij houdt van jou. Jullie zullen een heerlijk leven krijgen. Dus kom nou alsjeblieft uit de badkamer. (*Ze luistert; geen antwoord*) Mimsey, als jij niets meer om je leven geeft, denk dan tenminste Om het mijne. Je vader vermoordt me. (*Er wordt aan de gangdeur gebeld; Norma kijkt nerveus naar de deur en gaat naar de andere kant van het bed*) O God, daar is hij! Mimsey, Mimsey bespaar me dit, alsjeblieft... Je mag van mij de volgende week scheiden als je dat wilt, maar kom in Godsnaam te voorschijn en trouw!! (*Geen antwoord uit de badkamer, maar ongeduldig gebel aan de gangdeur*) Goed dan - ik ga je vader opendoen, en de hemel sta óns alle drie bij. (*Ze gaat door de slaapkamer naar de zitkamer en doet de deur open; Roy Hubley stormt de kamer binnen; Roy draagt een jacquet met alles wat daarbij hoort; hij ziet er elegant uit, maar voelt zich niet erg gelukkig in deze uitrusting; hij is een oppervlakkige, opvliegende man, die geleerd heeft zich te handhaven in een keiharde zakenwereld, maar die nerveus en angstig is als hij zijn enige dochter moet uithuwelijken*)

ROY: Wat sta je hier? Beneden zijn acht en zestig mensen mijn drank aan het opdrinken. Als er zo nodig getrouwd moet worden, waar wachten we dan op? Kom, vooruit! (*Hij gaat weer naar de deur, maar ziet dat Norma geen voet verzet; ze gaat op de sofa zitten en hij komt terug*) Hoorde je niet wat ik zei? Er wacht al een andere trouwpartij

op onze zaal. Vooruit, ga nou mee! (*Hij wil weer de kamer uitgaan*)

NORMA: (*heel kalm*) Roy, wil je een ogenblikje gaan zitten? Ik moet iets met je bespreken.

ROY: (*twijfelt aan haar verstand*) Nu? Op dit moment? Daar heb je 21 jaar de tijd voor gehad, toen ze nog thuis was. Als ze op de Bermuda Eilanden zitten, zal ik met je praten. Komt er nou eindelijk wat van die trouwerij?

NORMA: Er is geen sprake van een trouwerij als wij samen geen gesprek hebben.

ROY: Ben je gek geworden? Wij hier samen aan het babbelen en beneden spelen vier muzikanten à zeventig dollar per uur... Later praat ik met je, als ze aan het dansen zijn... Vooruit, haal Mimsey en laten we gaan. (*Wil weer gaan*)

NORMA: Daar wil ik juist met je over praten.

ROY: (*komt terug*) Over Mimsey?

NORMA: Ga zitten. Je zult het niet leuk vinden.

ROY: Is ze ziek?

NORMA: Ziek... Niet bepaald.

ROY: Wat bedoel je met "niet bepaald". Ze is ziek of ze is niet ziek. IS ze ziek?

NORMA: Ze is NIET ziek.

ROY: Laten we dan die trouwerij afwerken! (*Gaat naar de slaapkamer*) Mimsey, beneden wordt twee honderd dollar aan bitterballen koud. (*Kijkt de kamer rond*) Mimsey?... Waar is Mimsey?

NORMA: Beloof me, dat je mij niet de schuld geeft.

ROY: De schuld? Waarvan?

NORMA: Ik heb niets gedaan. Maar ik wil de schuld niet krijgen.

ROY: Wat is hier aan de hand? Wil je me alsjeblieft vertellen, waar Mimsey is?

NORMA: Wil jij me zweren, dat je mij de schuld niet geeft?

ROY: Ik zweer het! Ik zweer het! Nou, waar is ze, verdomme?!

NORMA: ...Ze heeft zich opgesloten in de badkamer. Ze komt er niet uit. En ze gaat niet trouwen. (*Roy kijkt ongelovig naar Norma, en glimlacht dan, want dit moet een krankzinnige grap zijn; het lijkt zelfs even of hij grinnikt*)

ROY: (*zacht*) Nee, zonder flauwe kul, waar is ze?

NORMA: (*keert zich van hem af*) Hij gelooft me niet. Ik maak me van kant. (*Roy keert zich om en rent de slaapkamer binnen; hij gaat naar de badkamer en klopt op de deur; vervolgens probeert hij die te openen; de deur is op slot; hij bonst er op met zijn vuist*)

ROY: Mimsey?... Mimsey?...

MIMSEY: *(Geen antwoord; hij keert terug naar de zitkamer, klaar voor de aanval; hij kijkt woedénd naar Norma, die nog op de sofa zit)* Nou, wat heb je tegen haar gezegd?

NORMA: *(springt op en loopt van hem weg)* Ik wist het! Ik wist dat je mij de schuld zou geven. Je hebt gezworen! God zal je straffen!

ROY: Ik geef je de schuld niet. Ik wil alleen weten wat voor stomiteit je tegen haar hebt gezegd. Ze moet toch een reden hebben.

NORMA: Ik heb geen woord gezegd. Ik deed mijn lippen, zij was in de badkamer - ik hoorde een klik, de deur was op slot en mijn leven was voorbij. Nou? Zeg het maar.

ROY: En jij zei geen woord?

NORMA: Geen stom woord.

ROY: *(gaat dreigend op haar toe; Norma deinst achteruit)* Zozo. Dus jij wilt me wijsmaken dat een normale, gezonde meid van één en twintig jaar met een einddiploma College, die me de laatste anderhalf jaar krankzinnig heeft gemaakt met invitatielijsten, bloemversiering en koud buffet en God weet wat, dat die plotseling heeft besloten om de belangrijkste dag van haar leven door te brengen op de doos van het Plaza Hotel.

NORMA: *(heeft bij de schoorsteen halt gemaakt)* Ja! Ja! Ja! Ja! Ja!

ROY: *(kwaadaardig)* Je moet iets gezegd hebben! *(Stormt de slaapkamer binnen)*

NORMA: Roy! Roy! Wat ga je doen?

ROY: *(blijft achter het bed staan)* Eerst haal ik die dienstweigeraar uit de badkamer. Dan wordt er getrouwd en dan zullen wij samen eens een hartig woordje met elkaar praten. *(Gaat naar de badkamer en bonkt op de deur)* Mimsey! Hier is je vader. Wil je in die bruidsjurk van vierhonderd dollar als de gesmeerde bliksem uit die badkamer komen!

NORMA: *(staat naast het bed)* Je moet haar niet dreigen. Dan komt ze er helemaal niet uit.

ROY: *(tegen Norma)* Beneden wachten mijn 68 gasten, negen kelners, vier muzikanten en de bruidegom! We hebben nou geen tijd voor taktiek. *(Bonst op de deur)* Mimsey, kom er uit, of wil je in de badkamer trouwen?

NORMA: Niet zo hard! Ze zullen ons horen!

ROY: *(tegen Norma)* Hoe lang denk jij dat we dit stil kunnen houden? Als die jongen straks "ja" zegt en er staat niemand naast hem, zullen ze thch wel gaan denken dat iets niet klopt. *(Bonst op de deur)* Je

kunt daar niet eeuwig blijven, Mimsey. We moeten om zes uur van de kamers af. HOOR JE ME? *(Nog steeds geen antwoord)*

NORMA: Roy, probeer je alsjeblieft te beheersen.

ROY: *(gaat aan het voeteneinde van het bed zitten, met groot vertoon van geduld)* Goed, goed. Ik blijf me hier beheersen. Jij gaat naar beneden en trouwt met 't kleine scharminkel. *(Valt uit)* Wat bezielt jou! Snap je niet wat er hier aan de hand is?

NORMA: *(gaat naar hem toe)* Ja. Dat snap ik heel goed. Onze dochter is zenuwachtig, onzeker en doodsbenauwd.

ROY: Waarom? Waarvoor? Twee jaar lang heeft ze lopen kermen als hij haar niet vraagt, springt ze van het Empire State Building. Waar is ze nou bang voor?

NORMA: Ik weet het niet. Misschien heeft ze zich bedacht.

ROY: *(staat op en gaat naar de badkamerdeur)* Bedacht? 't Is nou geen tijd meer voor bedenken. Dat eerste bedenkfel van haar kost me zo'n achtduizend dollar! *(Slaat op de deur)* Mimsey, maak die deur open!

NORMA: Is dat alles wat je interesseert? Wat het je kost? Kan het geluk van je dochter je niets schelen?

ROY: *(komt naar haar toe, achter het bed)* Ja, ja... Natuurlijk kan het geluk van mijn dochter me wat schelen, Maar 't kan me ook schelen dat die jongen daar beneden staat te wachten: een fatsoenlijke, oppassende, intelligente jongeman, die mettertijd, mag ik hopen, mijn dochter zal leren volwassen te worden.

NORMA: Jij hebt geen flauw idee, wat er nu in haar omgaat.

ROY: Jij wel?

NORMA: Het kan van alles zijn... Misschien denkt ze dat ze niet goed genoeg voor hem is.

ROY: *(kijkt haar ongelovig aan)* Waarom niet? Wat is hij dan wel? Een Griekse God of zoiets? 't Is een doodgewone knul! Belachelijk! *(Keert zich om naar Norma)* Misschien is ze daar helemaal niet.

NORMA: O jawel. *(Ze perst haar hand tegen haar borst en gaat op de rand van het bed zitten)* O God, ik geloof dat ik een hartaanval krijg.

ROY: *(luistert aan de deur)* Ze geeft geen kik. Is daar een raam? Misschien heeft ze iets krankzinnigs uitgehaald.

NORMA: *(keert zich naar hem om)* Toe maar. Zeg jij maar tegen een vrouw die een hartaanval heeft, dat haar dochter uit het raam is gesprongen.

ROY: Kijk eens door het sleutelgat. Ik wil zeker weten dat ze daar binnen is.

NORMA: Ik zeg je toch dat ze er is. Kijk toch, mijn hand springt op en

neer op mijn borst. (*En inderdaad*)

ROY: Kijk jij of alles-daarbinnen in orde is of moet ik de hoteldetektive roepen.

NORMA: (*staat op en loopt achter het bed langs*) Waarom kijk jij niet?

ROY: Misschien zit ze in bad.

NORMA: Twee minuten voordat ze trouwt?

ROY: (*gaat naar haar toe*) Wie praat er over trouwen? Ze wil er toch vanaf!

NORMA: Dan had ik toch het water horen lopen.

ROY: (*zwaait met zijn hand naar haar hoed*) Met die hoed op zou je 't niet horen als de wereld verging. Ga je nou kijken wat je dochter in de badkamer uitvoert of moet ik een vreemde roepen?

NORMA: (*gaat naar de deur*) Ik ga al! Ik ga al! Ik ga al! (*Met tegenzin gaat ze op één knie liggen en kijkt met één oog door het sleutelgat*) O mijn God!

ROY: Wat is er!

NORMA: (*tegen hem*) Een ladder in mijn kous. (*Staat op en inspecteert haar kous*)

ROY: Is ze daar?

NORMA: Ja, ja. Ze is er. (*Hobbelt naar het andere uiteinde van het bed en gaat op de rand zitten*) Hoe kom je zo gauw aan een paar andere? Ik kan toch niet naar de trouwerij gaan met kapotte kousen.

ROY: (*naar de badkamer*) Als zij niet komt opdagen, wie kijkt er dan naar jou? (*Knielt bij de deur en kijkt door het sleutelgat*) Ik zie haar. Ze zit te huilen.

NORMA: Ik zei je toch dat ze er was... De enige van de familie waarvan een dochter trouwt in het Plaza Hotel... en ik heb een ladder in mijn kous.

ROY: (*ligt op zijn knieën met zijn oog voor het sleutelgat*) Mimsey... ik kan je zien... Hoor je me? Draai je hoofd niet om als ik tegen je praat.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto